

Lov til at minde om gentagne Udtalelser fremsatte i det høje Folketing af Socialdemokratiets Ordfører i denne Sag. Den højtærede Minister har tidligere begrundet Kravet om Hjælp efter § 2 til alle med, at det var nødvendigt, at saadan Hjælp iværksattes rundt om i Kommunerne, fordi Kommunerne kun derved blev i Stand til at finde Anvendelse for de bevilgede Beløb, idet man kun kunde bruge disse Beløb, naar man derigennem ogsaa kunde komme den Middelstand til Hjælp, som ikke kunde siges at falde ind under § 1, men som dog trykkes af Dyrtiden. Jeg synes, at det maa erkendes, at dette nu sker ved Lovens nye § 1, og den højtærede Indenrigsminister kan ved andre Foranstaltninger, som dels er iværksatte og dels er under Overvejelse, støtte denne Del af Befolkningen, f. Eks. ved Sænkning af Priserne paa Beklædningsgenstande, navnlig af indenlandsk Tilvirkning, eller ved Foranstaltninger, som sikrer billigere Skotøj. Det forekommer mig, at vi netop paa dette Omraade har gennemgaaet en meget betænkelig Udvikling her i Landet, en Udvikling, som ved de seneste Begivenheder paa dette Omraade kan befrygtes yderligere at antage en Karakter, som har en for Befolkningen saare uheldig Tendens.

Hvis den højtærede Minister fastholder Kravet om Dyrtidsforanstaltninger til Gunst for alle ved kommunalt Initiativ ogsaa paa den Baggrund, som er givet ved Lovforslagets § 1, er det en given Sag, at den Uro, der hidtil har været i Befolkningen herom, vil opretholdes, og det synes jeg og det Parti, jeg tilhører, vilde være beklageligt. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at der forlængst er gaaet det, man ude i Befolkningen kalder Politik, i denne Sag. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at hvad der her og i Folketingssalen siges fra Ministerpladsen, ikke sjældent formes som Slagord, der ude i Landet benyttes af de Ordførere, som slutter sig nøje til Ministerens Opfattelse af Spørgsmaalet, og det stærke Pres, som Kommunalbestyrelserne Landet rundt har været udsatte for i Spørgsmaalet om Anvendelse af Princippet i § 1 og ogsaa med Hensyn til Kommunernes Initiativ, vil, hvis det nuværende Lovforslags § 2, første Stykke, ophøjes til Lov, blive fortsat. Om § 2 i Lov af 1916 bliver anvendt eller ej i Kommunerne, er efter min Opfattelse — og jeg tror, det er en Opfattelse, der deles af saare mange — for Regeringspartierne blevet til et Spørgsmaal om at faa et haandgribeligt

Udtryk for disse Partiers Indflydelse rundt omkring i Kommunerne; i alt Fald er det det i højere Grad, end det har været Udtryk for Krav, der har været grundede paa rationelle Overvejelser og en rolig Bedømmelse af de særlige Forhold rundt om i de enkelte Kommuner. Jeg tror at have gjort den Erfaring i mange Kommuner, og jeg tror, som sagt, at det er en Erfaring, jeg deler med saare mange rundt om i Landet. Jeg tror derfor i Modsætning til den højtærede Minister, at man i det store Flertal af Landets Kommuner vil hilse det med Glæde, om man ved den endelige Udformning af denne Lov kunde være naaet til at sætte Bom for fremtidig Strid og fremtidig Agitation paa dette Omraade.

De Bemærkninger, som jeg her har fremsat, omfatter naturligvis i og for sig ogsaa det foreliggende Lovforslags § 3. Den højtærede Minister udtalte, at der fra alle Partiers Side havde været fuld Overensstemmelse med Hensyn til § 2, 2det Stykke, hvor der er Tale om at nedsætte Brændselsprisen ved Statens Initiativ og paa dens Bekostning. Jeg har tidligere i dette Ting som mit Partis Ordfører haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at netop Brændselet forekommer mig at være en Vare, hvis Forhold ligger saa forskelligt i Landets forskellige Kommuner, at det neppe kan siges at være i særlig Grad egnet til Prisregulering ved ren Statsforanstaltning. Men den højtærede Minister har jo fremsat dette Krav gentagende overfor begge Rigsdagens Ting, og naar det nu synes at skulle lykkes ham at faa dette Krav honoreret, skal jeg ikke modsætte mig det, lige saa lidt som det Parti, paa hvis Vegne jeg taler. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at naar det i næstsidste Stykke af § 2, sidste Punktum, hedder, at Kommunen er berettiget til, saafremt den ikke fuldt ud benytter det Beløb, der er stillet til Raadighed for Brændselsprisernes Nedsættelse, at forhøje Maksimalbeløbet af 10,60 Kr. — altsaa det Beløb, der skulde kunne anvendes til prisregulerende Foranstaltninger paa Kommunens Initiativ — med det resterende Beløb, er det, ihvorvel det selvfølgelig er Udtryk for et Ønske om i saa udstrakt Grad som muligt at komme de Kommuner, der er i Nød, til Hjælp, alligevel en Foranstaltning, som der klæber visse Betænkeligheder ved, i alt Fald i mine Øjne. Den højtærede Minister maa ikke glemme, at ikke faa Kommuner allerede har truffet Foranstaltninger til An-